ప్రియాగమనం

బల్లమీద దీనంగా నీరసంగా పడుకుని ఉన్న ఆమెను చూసి "ఏ వూరమ్మా మీది? మీ వాళ్ళెవరయినా వచ్చారా కూడా" చెయ్యి పట్టుకుని నాడి చూశాడు డాక్టర్.

మంగళ కళ్లు తెరచింది. జ్యోతుల్లా ఉన్నాయి. "ఇక్కడికి పదిమైళ్ళ దూరాన కొత్తగా తయారవుతున్న కాలనీ దగ్గరగా ఉన్న ఇల్లు మాది. నాతో కూడా రావటానికి మంచంలో ఉన్న మా అమ్మ తప్ప మరెవరూ లేరు. నాపేరు మంగళ" చెవిలో చెప్పినట్టుగా చెప్పింది.

"అక్కడ ఏంచేస్తూ ఉంటారు?"

"నేనూ మా అమ్మ ఉంటాము. నేను హిందీ పాఠాలు చెబుతూ ఉంటాను."

"పెళ్ళి అయినట్టుంది. ఆయన ఏం చేస్తాడు?" పరీక్ష చేస్తున్న డాక్టరు గారి ప్రశ్న.

"ఆయన మిలిటరీలో చేరిపోయాడు. స్టోరుకీపరు కాబోలు."

"ఏ ఊరు?" ఆమె కాబోలు అన్నందుకు నవ్వుకుంటూ అడిగాడు డాక్టరు.

"అంబాల"

"నీకీజబ్బు ఎన్నాళ్ళ నుంచి?"

"అప్పుడప్పుడు జ్వరం. దగ్గు- ఆరునెలలు కావచ్చింది. అక్కడ ఒక చిన్న ఆసుపత్రిలో డాక్టరుగారు మందిస్తున్నారు. చివరకు మీ పేరున ఒక ఉత్తరం రాసిచ్చారు- ఇక్కడికి వెళ్ళమని."

"ఈ పని ముందే చేసి ఉండాల్సింది. ఈపాటికి నయమయి ఉండేది" పరీక్ష పూర్తిచేసి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"డాక్టరుగారూ. ఎన్నాళ్ళకు తగ్గుతుంది?"

"తగ్గుతుంది కాని ఎంతకాలమో చెప్పలేను. అయినా ఇంకా మందు మొదలు పెట్టలేదుగా?"

"ఇరవై రోజుల్లో తగ్గుతుందా డాక్టరుగారూ?"

"నేను గట్టిగా చెప్పలేను. అయినా ఇరవై రోజులేం లెక్క?" ఆశ్చర్యంగా ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు.

"ఆయన.... ఆయన ఇరవై రోజులకు వస్తాడు. అప్పటికి నా జబ్బు నయమయిపోవాలి డాక్టరుగారూ?" చేతులు జోడించింది.

"వస్తానని రాశాడా?"

"ఆఁ, వస్తానని రాయటమే కాకుండా అక్కడినుంచి వచ్చేవాళ్ళతో చెప్పి పంపాడు."

డాక్టరు ఉలిక్కి పడ్డాడు. "నీకు జబ్బుగా ఉందని ఆయనకు తెలుసా?"

ఆమె విషాదంగా నవ్వింది. "రాయలేదు. దూరాన ఉన్నవాళ్ళకు ఈ సంగతి తెలిపితే అదుర్దా పడతారు."

"అయితే జబ్బు సంగతి ఆయనకు అసలే తెలియదన్నమాట" డాక్టరు కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"తెలియదు. అయినా ఎందుకూ రాయటం? ఆయన వచ్చేసరికి నేను బాగా ఆరోగ్యంగా ఉంటానుగా?"

"మొత్తానికి ధైర్యం కలదానివే" ఆయనకు నవ్వు రాబోయింది. కాని అణచిపెట్టాడు

"డాక్టరుగారూ. మంచి మంచి మందులిచ్చి తొందరగా నయం చేయండి. డబ్బుకు వెనుదీయను. ఆయన రాగానే అంతా లెక్కచేసి ఇచ్చేస్తాను."

"ఎంత పిచ్చిదానవమ్మా" డాక్టరు నోటివెంట తటాలున వెలువడింది.

"ఏం డాక్టరుగారూ! నామాట మీద నమ్మకం లేదా?"

"ఎందుకు వచ్చింది. ఆ అనుమానం?"

"నేను ఒకవేళ మీకు బిల్లు ఇవ్వలేకపోతానని మీకేమయినా అధైర్యమేమో? అధైర్యపడకండి. చూడండి. ఇది మా పెళ్ళి ఉంగరం. ఎంతలేదన్నా ఈ రోజుల్లో నాలుగయిదు వందలు చేస్తుంది. ఇది మీ దగ్గర ఉంచండి. ఇంకేం డాక్టరుగారూ?" ఓపిక లేకపోయినా కుర్చీకి తలానించుకుంటూ అన్నది.

"నీవు నిజంగా పిచ్చిదానవమ్మా. నీవు బిల్లు ఇవ్వలేవనీ లేక ఇస్తావనీ నేను ఆలోచించటం లేదు" డాక్టరు కనుబొమలు ముడిచాడు.

"మరి మీ సంకోచం ఏమిటి?" నిలవదీసి నట్టున్నదా మాట.

"అది కాదమ్మా. నీకు ఇంతవరకూ ఏ ఏ మందులు వాడారు? నేనింక ముందు ఏం వాడాలి అని ఆలోచిస్తున్నా. అంతే"

"అవును డాక్టరుగారూ, సరిగ్గా నా ఉద్దేశ్యము కూడా అదే. ఆయన వెళ్ళే నాటికి నేను ఎట్లా ఉన్నానో సరిగ్గా ఇప్పుడు అలా ఉండాలి" నవ్వు ముఖంపెట్టి ఆయనవంక చూసింది. "ఆయన వెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"ఎన్నాళ్ళో కాలేదు. డాక్టరుగారూ! సరిగ్గా నాలుగు సంవత్సరాల....ఏడు నెలల....ఇరవై రెండురోజులు ఇవాల్టికి" ఆమె ముఖంలో వింత వెలుగు.

"అబ్బ. రోజులతో సహా జ్ఞాపకం పెట్టుకున్నావే."

"నేను రోజులేకాదు. క్షణాలు కూడా లెక్క బెట్టుకున్నాను. ఆయన వస్తా నన్నది సరిగ్గా ఇరవై రోజులకు. తెల్లవారితే 19 రోజులు. అయితే ఈ లోపల నయమయి పోతుందికదూ? మీరు తలుచుకోవాలిగాని ఎంతలోకి నయం చేస్తారు?" ఆశా రేఖలు ఆమె కళ్ళల్లో వింత వెలుగులను విరజిమ్ముతున్నాయి.

"అమ్మాయీ! నీవు ఏ విషయమూ ఆలోచించకుండా మందు తీసుకుంటూ వుండు. మిగతా సంగతులు మనం తరువాత మాట్లాడుకుందాము" డాక్టరు తలవం చుకుని మరొక గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

మందులూ, ఉపచారాలూ జరుగుతున్నాయి మంగళకు. ప్రతిరోజూ డాక్టర్ని అడుగుతుంది తన సంగతి ఎలా ఉందని. డాక్టరు కనబడకపోతే నర్సుల నడుగుతుంది.

మంగళ ఆ హాస్పిటల్‌కు వచ్చిన పది రోజులకు మగవాళ్ళ వార్డులో ఒక కొత్త రోగి చేరాడు. డాక్టరు అతడిని చూసి''కొత్త కేసా''అని తన అసిస్టెంటును అడిగాడు.

''అవునం''టూ కేస్ షీటు తీసి చేతికందించాడు.''

షీట్ చదువుతూ "ఊఁ ఏమిటి జబ్బు నీకు." అడిగాడు డాక్టరు.

''నాకు ఆయాసంగా ఉంటుంది డాక్టరుగారూ. గుండె బరువెక్కినట్టుంటుంది. ఆహారం కూడా సరిగ్గా తీసుకోలేను'' ఆయాసపడుతూ చెప్పాడు.

"ఎంతకాలమయింది?"

"నాకు రెండేళ్ళ నుంచీ అప్పుడప్పుడూ అలా అనిపిస్తూ ఉంటోంది. ఒక వారం రోజుల నుంచీ మరీ బాధగా ఉంది. ఆ ఉద్యోగం విరమించుకుని ఇంటికి బయలుదేరాను."

"పేరు"

"చంద్రకాంత్"

''ఎక్కడ ఉద్యోగం చేస్తున్నారు?''

"అంబాలలో''

''స్టోరు కీపరుగానా?"

''అవును. కానీ మీకెలా తెలుసు?''

"ఊరికే అన్నాను. కానీ నాకేం తెలియదు. మరి ఇక్కడెవరున్నారు?"

"ఇక్కడే-పది మైళ్ళకు సమీపంలో తయారవుతున్న కాలనీకి సమీపంలో మా వాళ్ళున్నారు. అక్కడికి వెళ్తున్నాను.''

"అక్కడెవరున్నారు?"

"నా భార్య ఉంది. పెళ్ళయిన కొద్ది రోజులకే ఆర్మీలో చేరిపోయాను."

"ఆమె పేరు?"

"మంగళ"

"ఆఁహాఁ" అని మాత్రం అనగలిగాడు డాక్టరు.

"అవునండి! ఆమె మీకు తెలుసా?" ఆతురత హెచ్చిందా యువకుడి ముఖంలో.

"అబ్బే! నాకేవరూ తెలియదు. పేరు బాగుందని అలా అన్నాను అంతే. అయితే మీరు ఇంటికి ఇంకా వెళ్ళలేదన్నమాట."

"లేదండీ! ఇక్కడికి వచ్చేసరికి నొప్పి కాస్త ఎక్కువయినట్లనిపించి ఆగిపోయాను. ఓ పది రోజులపాటు ఇక్కడే వుండి, మందు తీసుకుని ఏకంగా ఇంటికి వెళ్దామని మీ దగ్గరికి వచ్చాను"

"అయితే మీ జబ్బు సంగతి ఎవరికీ తెలియదన్నమాట?" డాక్టరు అందరితోనూ కబుర్లలోకి దిగాడు. ఆయన ఇలా ఇతడితో మాట్లాడుతుంటే శివరావుకూ, నర్సుకూ వింతగా ఉంది.

"నేను నా సంగతి ఎవరికీ రాయలేదండీ! మా మంగళ ఉందే-వట్టి పిరికిది. కాస్తకూ, కూస్తకూ ఏడ్చే మనిషి. నేనంటే ప్రాణం. తల్లిని వ్యతిరేకించి నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంది. నేను డబ్బు సంపాదించాలనీ, ఆమెను సుఖపెట్టాలనీ ఆర్మీలో చేరాను. కానీ అనుకున్నది కాలేదు డబ్బు ఎక్కువ సంపాదించలేదు. చూడండి డాక్టరుగారూ! మీరు కాస్త మంచి మందులిచ్చి త్వరగా నయంచేయాలి. ఈ పది రోజులలో నేను వెనుకటి ఆరోగ్యాన్ని పొందాలి"

"రోగులు షరతులు పెడితే నేను మందులివ్వగలనా?" నవ్వాడు డాక్టరు.

"అది కాదు డాక్టరుగారూ! నేను మంగళ దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి ఎలా ఉండాలంటే వాలుగేళ్ళనాడు ఎలా ఉన్నానో అలా ఉండాలి. డబ్బుకు వెనుదీయకండి.

మీరు కోరినంత ఇస్తాను. ఆలోచిస్తున్నారెందుకు!'' సాలోచగా డాక్టరు ముఖం లోకి చూశాడు.

''నాకు ఆలోచన ఎందుకు? మీ మాటలకు నవ్వొస్తున్నది. అందులోనూ పది రోజులలో జబ్బు తగ్గించమంటున్నారు. అదే ఆలోచిస్తున్నా!''

''డాక్టరుగారూ! మీ మేలు మరువను, నన్ను మంచి ఆరోగ్యవంతుడినిచేసి ఇంటికి పంపాలి''

అతడికి ఏం జవాబివ్వాలో తోచక డాక్టరు తలగోక్కున్నాడు. రోగులకు జబ్బులు కొంత, చావ స్త్రం కొంత-డాక్టర్ల నరాలు తోడేస్తారు

''సరే! నేను గుండె జబ్బుల డాక్టర్ని పిలిచి చూపిస్తాను. మందు ఇప్పటి నుంచే మొదలు పెడతాను. నిశ్చింతగా మందు తీసుకోవాలి. మరేదాన్ని గురించీ అతిగా ఆలోచించవద్దు. తెలిసిందా! చెప్పినట్టు వినాలి'' అంటూ, ఆ రోగి రెండు చేతులూ జోడించినా చూడకుండా ముందుకు నడిచాడు.

డాక్టరు రాత్రి ఎనిమిదింటి వరకూ రోగులను చూస్తూ, వాళ్ళ మనుషులను గురించి ఆలోచిస్తూ ఇంటికి వెళ్ళటం అలవాటు. భోజనంచేసి. పత్రికలు చదువుకుని పడుకుంటాడు. అతడి భార్య సరళ పెనిమిటి హాస్పిటల్లో ఉన్నంతసేపూ క్లబ్బులో కాలక్షేపం చేస్తుంది. ఆమెకు వృత్తిలో మునిగిపోయిన భర్తను చూస్తే మొదట్లో చిరాకుగా ఉండేది. కానీ ఆయనను మార్చలేకపోయింది. ఇప్పుడిప్పుడే అతడి స్వభావాన్ని అర్థం చేసుకోవటం మొదలుపెట్టింది మనసు మళ్ళించుకోవటానికి క్లబ్బులో కాలక్షేపం చేస్తుంది. ఎప్పుడైనా రెండు నెలలకొకసారి అతడితో సినిమా ప్రోగ్రాము పెట్టుకుంటుంది. అడిగితే సరేనరేనంటాడు. కానీ చివరకు హాస్పిటల్లో చిక్కుకుపోతాడు. పది రోజులనాడు సినిమా ప్రోగ్రాము రోగుల ఒత్తిడివల్ల భంగ మయింది. ఈసారి అలా కాకూడదని ఎంతో జాగ్రత్తగా రోగుల సంగతి శివరావు ద్వారా తెలుసుకుని, సినిమా ప్రోగ్రాంవేసి. ఆయననడిగి టికెట్లు తెప్పించింది.

సాయంకాలం ఆరుగంటలు కాకముందే ఆయనకిష్టమయిన చీరె కట్టుకుని సోఫాలో కూర్చుని ఆయనకోసం ఎదురు చూస్తోంది సరళ. నిజానికి ఆ సినిమా అంటే ఆయనకెంతో ఇష్టం. మరి ఇంకా రారేం? మరచిపోలేదుకద?

ఆమెకు విసుగుపుట్టింది. హాస్పిటల్ నుంచి కారు తెప్పించుకుని బయలు దేరింది.

"శివరావ్!"

అమ్మగారి గొంతు వినగానే శివరావు పరుగెత్తుకొచ్చి కారు తలుపు తీశాడు.

"అయ్యగారున్నారా?" కారు దిగకుండానే అడిగింది.

"ఉన్నారమ్మా!"

"అయిదున్నరకు ఇంటికి వస్తానన్నారు. సినిమా టికెట్లుతెప్పించమన్నారు. వస్తారేమో కనుక్కో!" ఎదురుచూసిన అలసట విసుగూ మాటల్లో ధ్వనించాయి.

శివరావు చెప్పగానే బల్లమీద వున్న కేస్ షీట్లన్నీ ఒక్కసారి చూసి బల్ల మీద బొత్తిగా పెట్టుకుని, "రోగులు జాగ్రత్త" అని పదిమార్లు నర్సుకూ, శివ రావుకూ అప్పగించి బయలుదేరాడు డాక్టరు విధిలేనట్టుగా.

సరళను చూడగానే అతడికి తనామెకిచ్చిన మాట జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. నొచ్చుకుంటూ, "సరళా! ఈ టికెట్లమాట మరిచిపోయాను. పద, న్యూస్‌రీల్ జరుగుతూ ఉంటుంది" కారెక్కి కూర్చున్నాడు.

"మన ప్రియతములంతా క్షేమమా?" అడిగింది సరళ.

"ప్రియతములా?" కాసేపటికిగాని ఆ మాట అర్థంచేసుకోలేక తల గోక్కుంటూ "ఆ సరళా! నా ప్రియతములు క్షేమంగా ఉంటే నా దగ్గరెందు కుంటారు?" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

"డాక్టరు కూడా మనిషేకదండీ! భార్యా పిల్లలు మమతానురాగాలూ సంసా రం ఉంటాయిగా? వృత్తికి వృత్తే-సంసారానికి సంసారమే!" ఎంత కోపము వచ్చినా సరళ అతడిని చూడగానే చల్లబడుతుంది. అతడు పడే కష్టానికి జాలిపడు తుంది. సానుభూతి కనబరుస్తుంది. అతడి మనసు బాధపడుతుందనుకుంటే ఆమె గుండె ముక్కలయినట్లవుతుంది. కానీ మొదటి మాట మాత్రం కాస్త కఠినంగా వ్యంగంగా వదులుతుంది.

అతడికి ఆమె అట్లా మాట్లాడకపోతే మనసు చిన్నబోయినట్లవుతుంది. తనను పట్టించుకోనట్టుగా బాధపడతాడు. ఆమె తలమీద చెయివేసి రాస్తూ "సరళా వృత్తిలో వాళ్ళు నాకు ఆప్తులు. నీవన్నట్టు ప్రియతములే. ఒక వింత కేసు వచ్చింది. ఈ మధ్య. ఒక దంపతులు వచ్చారు- ఒకరికొకరు తెలియకుండా. అతడు ఆర్మీ విడదలై వచ్చాడు ఆమె ఇంటినుంచి వచ్చింది. నాలుగేళ్ళనాడు-పెళ్ళయిన కొద్ది కాలానికే అతడు వెళ్ళి ఆర్మీలో చేరాడు. అతడు డబ్బు గణించి అత్తగారి దృష్టిలో గౌరవం సంపాదించటానికి ఆర్మీలో చేరాడు. అతడు ఇప్పుడు రెండువేల రూపాయలు భార్యకొక నెక్లేసుతో ఇంటికి చేరాలన్న ఆశతో ఉన్నాడు. కాని ముదిరి పోయిన గుండెజబ్బుతో బాధపడుతున్నాడు. ఆమె చిల్లులుపడ్డ శ్వాసకోశాలతో కళ్ళల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని ఉంది. అతడు ఆమెకు ఉత్తరం రాసిన ప్రకారం ఇంకా పదిరోజులకు వాళ్ళయింట్లో కలుసుకోవాలి. ప్రస్తుతం వీళ్ళిద్దరూ నాకు ప్రియతములు. నా మనసు నీవు కాకపోతే ఎవరు గ్రహిస్తారు?" ఆమె తలలో ఉన్న మల్లెమొగ్గలు అప్పుడప్పుడే విచ్చుకుంటున్నాయి. చప్పున అతడు వాసన చూశాడు.

సరళ గుండె అతడి మాటలతో బరువెక్కింది.

థియేటరు సమీపించింది. డ్రైవరు తలుపు తీసి పట్టుకున్నాడు.

సరళ తటాలున తలుపు మళ్ళీ మూసింది. "కారు వెనక్కి తీసుకో" దృఢనిశ్చయంతో అన్నట్టుగా ఉంది.

డ్రైవరుతో పాటు డాక్టరు ఆశ్చర్యంతో చూశాడు.

"సినిమా చూడలేను హాస్పిటల్‌కు తీసుకు వెళ్ళు"

హాస్పిటల్ ఆవరణంలోకి కారు రాగానే తలుపు తెరచుకొని దిగారు. మంగళ గదిలోకి చేరుకున్నారిద్దరూ.

చప్పుడుకి మంగళ కళ్ళు తెరిచింది ముఖం సంతోషంగా వెలిగి పోతున్నట్టుగా ఉంది

"డాక్టరుగారూ. ఇవాళ తేలిగ్గా ఉంది. డాక్టరుగారూ. మీతో ఎంతో మాట్లాడాలని ఉంది. ఆయన వచ్చిన తరువాత మీరు నాకోసం ఎంత కష్టపడ్డారో తెలిస్తే మిమ్మల్ని నెత్తిన పెట్టుకుని పూజిస్తారు"

"నేను నా కర్తవ్యం నెరవేరుస్తున్నానమ్మా. అంతే పడుకో. నిద్రమాత్ర యిచ్చారా"

"ఇచ్చారు" పడుకుని దుప్పటి కప్పుకుంది.

అక్కడినుంచి చంద్రకాంత గది దగ్గరికి వచ్చారు. పరదా ఎత్తగానే మూలుగుతూ కనుపించాడు.

"హలో ఎలావున్నారు?" పలకరించాడు. డాక్టరు.

డాక్టరుగారూ, నా ఆశ సన్నగిల్లుతోంది. నా మంగళను చూడలేను. నా దగ్గర ఉన్న డబ్బుతో మీ బిల్లు మినహాయించుకుని మా మంగళకు ఆ నెక్లేసూ డబ్బు పంపండి. మీ తీయటి పలకరింపు ఆదరణ మరచిపోలేను డాక్టరుగారూ. నమస్కారం" అతడికి నిద్రపోవటానికీ బాధ తగ్గినట్లనిపించటానికీ ఒక ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు శివరావు డాక్టరు చెప్పినట్టుగా

సరళకు మనసు బరువెక్కింది. రోగులతో కబుర్లేసుకుని కూర్చుంటారని తాను లక్షసార్లయినా గొణిగి ఉంటుంది ఇంతవరకు. భర్త మనసు బాగా అర్థమయింది. ప్రతిరోజూ ఆయనకు భోజనం కూడా అక్కడికే పంపాలని నిశ్చయించుకుంది.

ఆ రాత్రి యిద్దరూ సరిగా భోజనం చెయ్యలేకపోయారు.

తెల్లవారగానే శివరావు ఫోన్ చేశాడు. చంద్రకాంత్ గుండె రాత్రి మూడు గంటలకు ఆగిపోయిందని.

ఆత్రంతో డాక్టరడిగాడు "మంగళ ఎట్లా ఉంద"ని.

రాత్రి పన్నెండున్నరకు ఒక వాంతి అయింది. బాగా ఆయాసం వచ్చింది. ఆక్సిజన్ పెట్టాము. గాని లాభం కలగలేదు. అంతా మీరు చెప్పినట్టే చేశాము"

ఫోను అక్కడ పడేసి "సరళా సరళా" అంటూ కుర్చీలో కూలబడ్డాడు డాక్టరు.

ఆయనకుపచరించటానికి సరళ పరుగు పరుగున వచ్చింది.

(ఆంధ్రభూమి - సచిత్ర వారపత్రిక)